

מסורת הש"ס

(א) לקמן לה: ונכסות לה.
כריתות י"א (ב) לקמן לה:
(ג) ניר מה. פטות כ:
(ה) נוספת דלתים פ"א ה"ו
ע"ש: (ד) ונחית קח"ל.
(ה) נשם, ו' (ו) נמכר ט'
(ז) נשם, ה' (ח) לקמן
פד"ל, ט' (ט) ריש נש"ל
(י) ודכרס כנ"ל (כ) ונשי
תוס' שטות ד. ד"ה
מראות נכסיו כ"י ואם
הפרה נכסיו ה"ל אמר כ"י
והנה ל"ע.

נורה אור השלם

1. כל ימי אשר הגגנו בו יקטא טמא הוא כרד יבש מרעץ למחצה משבו: וקראו בו 2. ויקח משא את עצמותיו וישב עמו כי השביע השביע את בני ישראל לאנוי פקד ופקד אלהים אתכם ואלהם את עצמותיו את אתכם: שבות י 3. מוקד עד נקבה תשלחו אל מרעץ למחצה שלחם ולא נשואו את מרעצם אשר אני שכן בחובם: במדבר י 4. צו את בני ישראל וישלחו מן המחצה כל זכר טמא וכל נפש זרה: במדבר י 5.

גליון הש"ס

תשוב' ר"ח הכתוב נתקן
לעשה. אלא ח"ט הכתוב
נתקן לעשה ב' ע"י מלין
ס' ע"ב מוס' ד"ה הנם
למח"ו:

הגהות הערה

[א] גם' יאמר טמא חת
ואל יאמר זכ וסי' כל"ל:

רבינו חננאל

[illegible]

אלו דברים פרק ששי פסחים

תלחין. מן העזרה וטמא
 ליצור טמאין במת עושין
 נזרע חמור מזב. לקמן [ע"ב]
 א יאכלו ממנו. דכ' דייקין

אלא יש לך שעה שובן ומצורעין משתלחין
וואין טמאי מתים משתלחין ואיזה זה פסח
הבא בטומאה אמר אביי אי הכי לימא נמי
ויאמר זב וטמאי מתים ואל יאמר מצורע ואני
אומר זב משתלח מצורע לא כ"ש אלא יש
לך שעה שמצורעין משתלחין ואין זבין
וטמאי מתים משתלחין ואיזה זה פסח הבא
בטומאה וכי תימא הכי נמי והתנן
פסח הבא בטומאה לא יאכלו ממנו
זבין וחיות נרות ויולדות ואם אכלו פטורין
אלא אמר אביי לעולם מקרא קמא אם
כן נכתוב רחמנא איש איש כי יהיה טמא
לנפש למה לי וכי תימא האי לנפש
להכי הוא דאתא רחמנא מת הוא דנדרה
לפסח שני אבל שאר טמאין לא והתניא
יכול לאי יהו עושין פסח שני אלא
טמאי מתים ושהיה בדרך רחוקה זבין
ומצורעין ובעלי נדות מניין ת"ל איש איש
לנפש דכתב רחמנא למה לי אלא הכי
קאמר איש נדרה לפסח שני ואין ציבור נדרה
לפסח שני אלא עבדי בטומאה *וכי עבדי
ציבור בטומאה בטמא מת אבל שאר טומא'
לא עבדי אמר רב חסדא מצורע שנכנס לפנים
במחיצתו פטור שנאמר בדר ישב מחוץ
למחנה מושבו בדר ישב לבדו ישב מחוץ
למחנה מושבו הכתוב נתקן לעשה איתיביה
למצורע שנכנס לפנים במחיצתו בארבעים
ובין חבות שנכנסו לפנים במחיצתו
בארבעים *¹² וטמא מת מותר ליכנס
למחנה ליה ולא טמא מת בלבד אמרו
אלא אפילו מת עצמו שנאמר ויקח משה
את עצמות יוסף עמו עמו במחיצתו
תנאי הוא דתניא בדר ישב לבדו ¹³ ישב
שלא יהו טמאין אחרים יושבין עמו יכול
יהו זבין וטמאי מתים משתלחין למחנה
אחת תלמוד לומר ¹⁴ ולא יטמאו את מחניהם
ז'יתן מחנה לזר ומחנה לזר דברי רבי יוחנן
ר"ש אומר אינו צריך הרי הוא אומר וישלחו
מן המחנה כל צרוע וכל זב וכל טמא לנפש

ואין יאמר טמאי מת ואל יאמר טמאי זב ואני אובד
כ"ש למה נאמר זב ליתן לו מחנה שניה ויאמר
משתלחין מצורעין לא כל שכן למה נאמר
בשכן טומאה יוצאה עליו מגופו אדרבה טמא
ששלישי ושביעי אמר קרא טמא וכל טמא לרב
ומאי חומריה כראמרן אדרבה שרץ

ה' כדלקמן בכל הטמאין אין
ה' והיו כל העיר: מחנה
עשה אלה ליתן לו מחנה
לן: יבול יהו וצין וטמא
מחנה לכל אחד ואחד והם
יוצא: שני לפרח. היא מחס
של זה: וז לא כ"ש. לקמ
וריון דכתב רבויא לטמ
ות אונס אל ראה מחנה
ונוס. ומשני כי היא גזי

שטומאט שרץ חמור שמטמא אפי' אט
דרכים בודלי' את ה

מז.

עין משפט
ור מציור

[מ"י] פ"ו מהל' קרבן
 סח הל' א' ופ"ד מהל'
 ביאת מקדש הל' יב':
 ב' מ"י פ"ג מהלכות
 ביאת מקדש הל' ח
 מג ע"ן קעד ולאין דס:
 ג מ"י שס הלכה ד
 [ופ"י] מהלכות בית
 הכחירה הל' טו':
 ד מ"י פ"ג מהל' ביאת
 מקדש הלכה ב:

מוסף רש"י

[illegible]

בינו חננאל (המשך)

אובעים והכי סגר ליה
ב חסדא, ושנינ הנאי
א ורב חסדא דאמר כר
מעון. דהניא בדד ישב
חלץ למחנה לבדו ישב
חלץ יהו אמר אחרים
שכין עמו. יכול יהו זמן
נמא מתים משתלחין מן
מחנה אחת תל ולא
נמא את מחנה ליתן
חלץ לזה מחנה ולא
כר י' יהודה, ר"ש אומר
עו צריך הרי הוא אומר
ישלחו מן המחנה כל
יש וכל וב וכל טמא
יש, יאמר אומר וטמא

במאי מתים משתלחין זבין וא
ואל יאמר מצורע ואני אומר
דורע ליתן לו מחנה שלישית
חומריה דוב מטמא מת
מת חמור שכן טעון הוא
מטמא שרץ חב חמור מטמא
שכן מטמא באונס אמרי
בי
מזב ובעל קרי שמתלחין אף מהר
מזה: עמו. ומשה לוי היה: סגל
וזבין עמו. כגון זבין וטמאי מחס.
יעמלו אם מחנכים ין מחנה לה
מחנה מחוץ למחנה שטלחום וזה
הוא לדרבנן מלמדי נפקי ד"ר טול
דחמור צבי שילוח ומדכביניה
מת: לרבוט עמא שרץ. לשילוח
דחמור מטמא שרץ שהי טומאה
דחמור במסכת נדה בפרק גנות
ומאי שרץ שאינו אלא טומאה ערב:
זב

מליו השרץ באונס. מה שאין כן כזב שהוא אינו מ
ראם נמצא עליו אונס אינו טמא מאותה הראייה